

NOG BETER DAN BROOD

Kleine vertellingen door
W. G. VAN DE HULST

Aan

Van

|| UITGEGEVEN DOOR DE ||
JEUGDCOMMISSIE VAN HET
NEDERLANDSCH BIJBELGENOOTSCHAP
HEERENGRACHT 366 - AMSTERDAM

NOG BETER DAN BROOD

Brood! Heer-lijk brood voor de hon-ger!

Kijk maar op de klei-ne, mooi-e plaat vóór op dit boek.

Brood! Heer-lijk brood! En de *klei-ne* kin-der-tjes, en de *gro-te*, de va-ders, de moe-ders, . . . ze mo-gen e-ten zo-veel ze lus-ten.

Die Man deelt maar uit. En de mand wordt niet leeg.

Wie is die Man? En waar-om deelt Hij uit aan die hon-der-den, dui-zen-den men-sen en kin-de-ren?

Hij heeft hen lief. Hij wil voor hen zor-gen. . . .
Ja, Hij wil hen iets ge-ven *veel be-ter nog dan brood*.
Hij wil hen in de scho-ne he-mel bren-gen, bij God.
Kan Hij dat? . . . Wie *is* Hij dan?

In de Bij-bel staat dit mooi-e ver-haal te le-zen.
Mar-kus 6: 35 tot 42.

Zal moe-der het ver-tel-len? Of de juf-frouw van school mis-schien?

Vraag het maar!

„HIJ HEEFT ONS LIEF!“

Mar-kus 4 : 1, 2.

Wie is die Man in het schip? Wat dóét Hij? Wat zègt Hij?

Al-le men-sen, al-le va-ders, al-le moe-ders, al-le kin-de-ren *luis-te-ren* naar Hem.

Is het zo *mooi*, wat Hij ver-telt?

Het is de Hee-re Je-zus, de Zoon van God. Hij is uit de scho-ne he-mel ge-ko-men op de aar-de, om de men-sen ge-luk-kig te ma-ken.

Als Hij spréékt, luis-te-ren de men-sen vanzèlf; . . . dan wordt het stil; héél stil. Zó mooi ver-tel-len als Hij, kan *nie-mand* het.

Van God en van de he-mel ver-telt de Hee-re Je-zus al-tijd weer; maar Hij ver-telt ook van de bo-ze en slech-te din-gen, die de men-sen doen. . . . Hij weet *al-les*.

Ze dron-gen zo, die men-sen. Ze wil-den zo graag heel dicht bij Hem zijn. Toen had de Hee-re Je-zus zèlf haast geen plek-je om te staan.

Kijk, toen is Hij in een schip ge-gaan.

En de men-sen en de kin-de-ren ble-ven aan de kant. Ze zit-ten in 't zand, vlak aan de zee; en ze klim-men op de gro-te ste-nen en ze luis-te-ren, ze luis-te-ren maar.

En ve-len den-ken: „Wij ho-ren wel, hoe lief Hij ons heeft; wij wil-len den Hee-re Je-zus óók lief-heb-ben, en doen, wat Hij zegt. Hij wil ons on-ze bo-ze en slech-te din-gen ver-ge-ven. Hij kan, Hij wil, Hij zal ons ge-luk-kig ma-ken, . . . voor al-tijd.“

ZOU DAT HELPEN?

Mar-kus 1: 33, 34.

Arm kind! . . . Ze staat heel stil, en ze wacht, wat die Man doen zal. Ze kan Hem niet *zien*: ze is *blind*. Maar—bàng is ze niet: ze heeft haar hand-je vol ver-trou-wen op Zijn knie ge-legd.

En nu raakt die Man haar zie-ke, blin-de oog-jes aan met Zijn vin-ger. . . . Zou dat hel-pen?

Ze kan Hem niet zien; maar ze weet wel, wie Hij is. Va-der en moe-der gin-gen mee. Ze zei-den: „Je-zus is daar! . . . Kom! Zijn hart is vol me-de-lij-den. Hij wil de zie-ken, de blin-den, de do-ven, de kreu-pe-len hël-pen. Hij is de Hei-land. Hij is ge-ko-men, om de men-sen ge-luk-kig te ma-ken, . . . voor *al-tijd* ge-luk-kig. . . . Kom! Geen dok-ter kan je zie-ke, blin-de oog-jes ge-ne-zen. Je-zus, de Hei-land, kan het wèl. . . . Kom mee!”

En nu voelt ze, hoe de Hee-re Je-zus haar o-gen aan-raakt. . . . O, ja, ja! het zàl hel-pen, het zal ze-ker hel-pen. Ze *ge-looft* het; ze *weet* het. . . . Ja, o, ze wordt er bång van, maar ook zo héer-lijk *blij* . . . daar komt een vreemd, mooi licht om haar heen. Ze *ziet*! . . . Ze ziet den Hee-re Je-zus het éérst. Zij ziet, zij voelt het, diep in haar klei-ne hart, hoe-veel Hij van haar houdt.

En dan gaan ze heen. . . . Er ko-men nog zo-veel *an-de-re* zie-ken. Ze drin-gen. En die ou-de man kàn haast niet lo-pen meer. Ginds wordt er een ge-dra-gen op zijn bed. . . .

„Moe-der”, vraagt het meis-je, . . . de Hee-re Je-zus wil de men-sen *voor al-tijd* ge-luk-kig ma-ken. . . . Wat is dat?

JE-ZUS, DE HEI-LAND, HEEFT HET GE-ZEGD.

Jo-han-nes 4: 29.

Ver weg, ach-ter de ber-gen. . . .

Daar ligt een klei-ne jon-gen ziek. Héél èrg ziek. Zó ziek, dat hij niet meer be-ter wor-den kan. Nie-mand kan hem hel-pen; . . . de dok-ter ook niet.

Zijn va-der is heel rijk.

Hij springt te paard; hij zegt te-gen zijn knecht: „Kom mee; . . . wij gaan naar Je-zus toe. . . . De Hee-re Je-zus kan wèl hel-pen”.

En ze rij-den o-ver de ber-gen heen; snel, héél snel. . . . Die lie-ve, klei-ne jon-gen is zo *ziek*.

Zie, . . . daar ko-men ze bij Je-zus. De va-der springt van zijn paard. Hij vráágt, hij bidt: „O, Hee-re, ga met mij mee: mijn jon-gen gaat ster-ven en ik houd zo veel van hem”.

De Hee-re Je-zus legt Zijn hand op de arm van den va-der. Hij heeft zo'n me-de-lij met hem. Hij zegt: „Ga heen, uw zoon *leeft!*” . . .

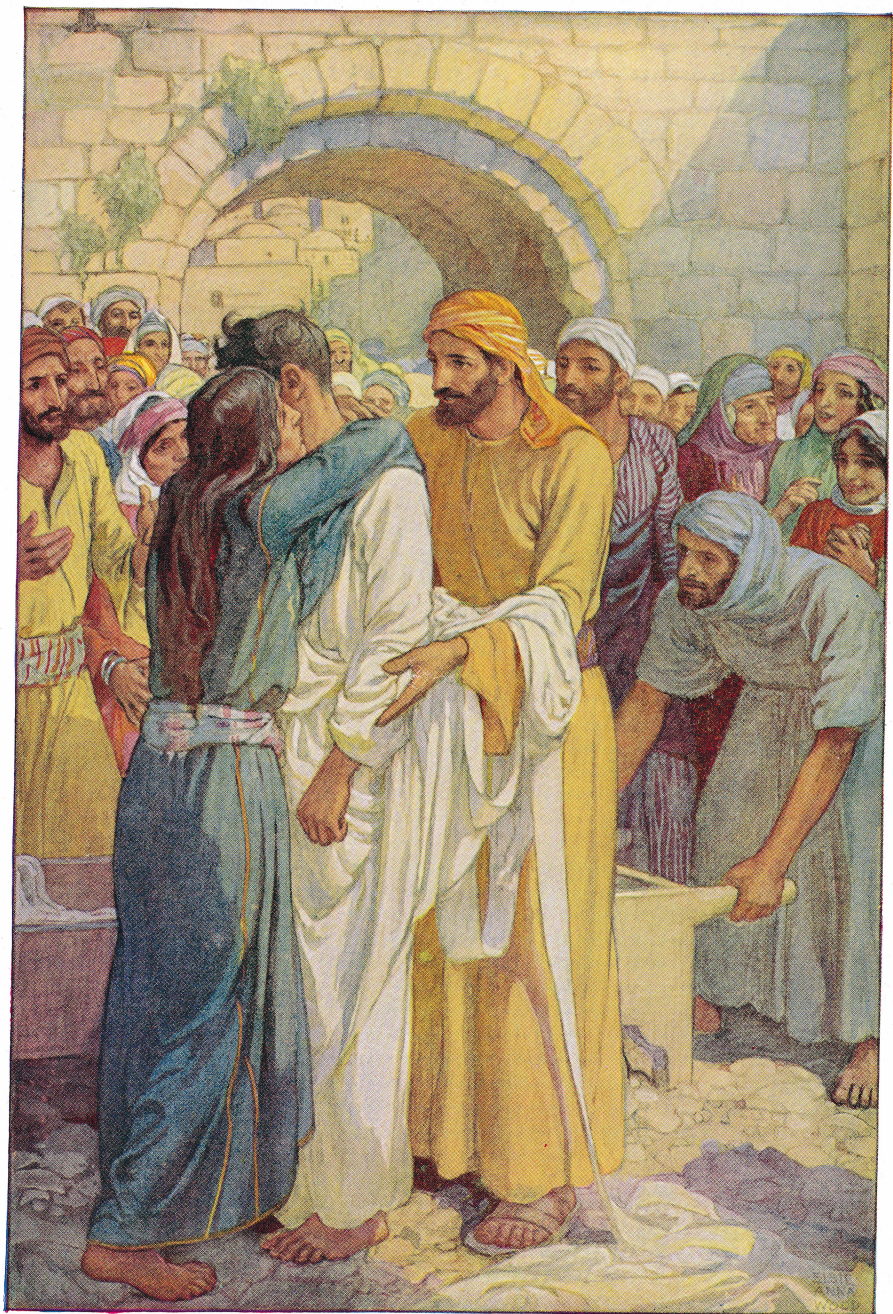
O, heer-lijk! heer-lijk! . . . De va-der *ge-looft* wat Je-zus zegt.

En dan rij-den ze weer weg; snel, héél snel. Ze wil-len hun lie-ven, klei-nen jon-gen *zien*.

Er ko-men knech-ten aan. Ze roe-pen al: „Uw zoon is be-ter!” En de va-der roept: „Ik wéét het wel! Ik wéét het wel! . . . Je-zus, de Hei-land, heeft het ge-zegd”.

O, dan is er zo gro-te vreug-de in het huis.

Dáár, vèr weg, ach-ter de ber-gen.

DE JON-GE-LING VAN NA-IN.

Lu-kas 7 : 15.

Wat is dat? . . . Is het *droe-vig*? Is het *blij*?

Die men-sen kij-ken zo vreemd. Zo ver-schrikt en toch óók blij. . . . Wat is dat toch?

Eerst was het heel *droe-vig*. Er werd een do-de be-gra-ven. Ster-ke man-nen droe-gen hem weg, de poort van de stad uit, naar zijn graf.

O, maar *ach-ter* dien do-de liep zijn moe-der. Ze snik-te van ver-driet. Ze hield zo-veel van haar lie-ven, gro-ten jon-gen; en hij hield zo-veel van haar. . . . Va-der was ook al ge-stor-ven.

Nu was die vrouw al-les, àl-les kwijt.

En nie-mand kon haar hel-pen. Neen, nie-mand. Nie-mand? . . .

Er komt een Man aan. Hij ziet al-les. Hij weet al-les. Hij weet wel, hoe-veel die moe-der van haar jon-gen houdt. Hij krijgt zo'n me-de-lij-den met haar.

Hij zegt: „Ween niet”. . . Och, die ar-me moe-der kàn het schrei-en niet la-ten.

Maar die Man zegt nog méér. Hij gaat naar de man-nen, die stil staan. Hij zegt te-ge-n den *do-de*: „Jon-ge-ling, ik zeg U, sta op! . . .”

O, zie eens, zie eens! . . . Het *ge-beurt*!

Daar staat hij. En zijn moe-der ziet hem; en ze vliegt hem om zijn hals; en ze kust hem, kùst hem. O, hij leeft weer, hij lééft! . . .

Maar die Man? . . . Wie *is* dat?

ELSIE
ATINA
WOOD

DE BARM-HAR-TI-GE SA-MA-RI-TAAN.

Stak-ker! . . .

Daar ligt hij in de bran-den-de zon. Hij heeft zo'n pijn. Bo-ze ro-vers zijn ge-ko-men. Ze na-men hem àl-les af: zijn geld, zijn kle-ren. Ze sloe-gen hem neer. . . . Ar-me stak-ker!

Wie zou hem hel-pen? De weg is zo een-zaam.

O ja, er is wel een pries-ter uit de tem-pel voor-bij-ge-ko-men. Dat is een knecht van God; maar die pries-ter hielp hem niet. Hij ging, *heel stil*, voor-bij.

En er is ook een Le-viet voor-bij-ge-ko-men; een knecht van de tem-pel, een knecht van God. Maar die ging ook, *heel stil*, voor-bij.

Dat was geen *goe-de* pries-ter; dat was geen *goe-de* Le-viet. Dat wa-ren geen *goe-de* knech-ten van God.

Die ar-me man! Hij bloed-de zo; hij had zo'n pijn. Hij dacht: „Ik moet ster-ven”. . .

Dan . . . o, de man schrikt zo! . . . *Dan* komt er een vreem-de voor-bij, een Sa-ma-ri-taan, een vij-and van het volk. Hij rijdt op een e-zel.

O, en die *vreem-de*, die *vij-and*, die helpt den ar-men man tòch. Zie maar: hij geeft hem wat wijn te drin-ken; hij laat wat zach-te o-lie drup-pen in de won-den. Dat is zo goed voor de pijn.

En dan? . . . Dan draagt hij den stak-ker op den e-zel. Zèlf loopt hij er naast. Hij brengt hem in een huis, een her-berg. Hij zorgt héél goed voor hem.

Die vreem-de, die vij-and, *dat* was een *goe-de* knecht van God.

ELSIE
ANNA
WOOD

„LAAT DE KIN-DE-RKENS TOT MIJ
KO-MEN !”

Mat-the-us 18 : 10 en 19 : 13 en 15.

Kijk, die kin-de-ren, àl die kin-de-ren! Die gro-te en die klei-ne. Ze ko-men al-len naar den Hee-re Je-zus toe. . . . Waar-òm? Wat wil-len ze toch?

Zijn ze *ziek*? Vra-gen ze om be-ter te wor-den? Wel-neen. Ze kij-ken veel te blij.

Zijn ze *arm*? Vra-gen ze mooi-e kle-ren mis-schien, of mooi-e dingen? . . . Wel-neen.

Heb-ben ze *hon-ger*? Vra-gen ze brood? . . . Wel-neen.

Maar wat dãn?

Zijn ze bang? . . . O, neen, ze *mo-gen* bij den Hee-re Je-zus ko-men. Hij heeft het zèlf gezegd. Hij heeft hen lief, Hij is hun Vriend. . . . Zij *zien* het wel. Zij *we-ten* het wel. Ze kij-ken Hem aan. Ze ste-ken hun hand-jes naar Hem toe.

Hij neemt hen in Zijn ar-men, en ze leg-gen hun hoofd-je te-ge-n Hem aan.

De Hee-re Je-zus ze-gent de kin-de-ren, en Hij be-looft hun iets héél moois.

Geen mooi-e kle-ren; geen mooi-e din-ge-n; geen lek-ker e-ten. . . . Iets véél mooi-ers.

De Hee-re Je-zus be-looft hun, dat zij een-maal in de scho-ne he-mel mo-gen ko-men, als zij Hem lief-heb-ben. In de scho-ne he-mel, bij God.

Hij wil hen ge-luk-kig ma-ken; voor *al-tijd* ge-luk-kig. . . . Hij wil ma-ken, dat zij *Hem* lief-heb-ben.

Dat, dåt is het àl-ler-heer-lijk-ste.

HET BIJBELHUIS TE AMSTERDAM